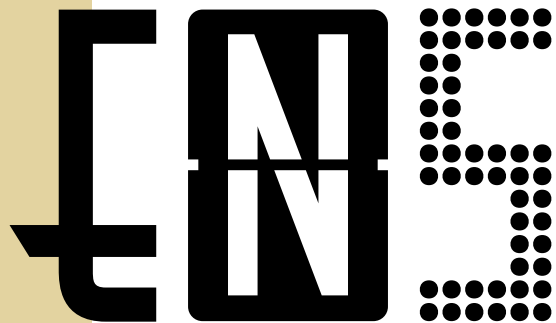

EL NOU SANTPOLENC

Gener
2025

#117

EN PORTADA

**L'ESGLÉSIA DE
SANT JAUME
FA 450 ANYS**

Pàgs. 4-11

Ajuntament de
Sant Pol de Mar

ENS

Dipòsit legal
B-24263-93

Edita

Ajuntament
de Sant Pol de Mar

Coordinació

Marc Vidal
(Regidoria de
Comunicació)

Maquetació

gina@mutudesign.com

Impressió

Impremta Pagès

Fotografia

Arxiu Ajuntament
Sant Pol de Mar,
Arxiu Municipal,
Arxiu Pere Sauleda
i Penya Sarau

Publicitat

ens@santpol.cat
93 760 01 52

**Ajuntament
de Sant Pol de Mar**

Plaça de la Vila, 1
08395 Sant Pol de Mar
Tel. 93 760 04 51
www.santpol.cat

Facebook/Twitter/
Instagram/YouTube:
@ajsantpol

Imprès en paper
100% ecològic

Tirada

1.400 exemplars

Cost unitari

0,76€

L'Església de Sant Jaume, camí del mig segle

Si contemplem la silueta que dibuixa Sant Pol des de ponent, l'estampa és ben clara: L'església de Sant Jaume en primer terme i, al fons, l'ermita de Sant Pau. Són les dues atalaies que presideixen l'inici i final de la trama del casc antic de la vila.

En altres ENS ja us hem explicat l'origen i història de Sant Pau. És en aquest, però, que fem un repàs als 450 anys de l'església de Sant Jaume coincidint amb què l'efemèride es compleix just aquest 2025. Durant aquests prop de cinc segles, n'ha vist de tots colors.

D'altra banda, en aquets ENS també us avancem que el 2025 ha estat declarat Any Conxita Badia i que Sant Pol participarà en els actes de commemoració del 50 aniversari de la mort d'aquesta important soprano i pianista que va passar llargues estades a la nostra vila.

A més, dediquem un espai al record del santpolenc Xavier Roca, qui va ser el director de l'escola Sant Pau durant molts anys i apassionat divulgador de la història de Sant Pol, que ens va deixar recentment, de la mà de dos santpolencs que el coneixien bé.

I també en aquest ENS diem adéu a una secció que ens ha acompanyat durant els darrers quatre anys: la història dels noms dels carrers de Sant Pol. I donem la benvinguda a una de nova: la secció de passatemp literaris que ens proposa la Biblioteca de Can Coromines.

TELÈFONS D'INTERÈS

Arxiu Municipal

93 780 33 38

Biblioteca Can Coromines

93 760 45 44

Ca l'Arturo

93 760 30 06

Consultori Local

Sant Pol de Mar

93 760 48 18

Llar d'infants Pi del Soldat

93 760 10 72

**Oficina d'Atenció
a la Ciutadania (OAC)**

93 760 04 51

Oficina Turisme

93 760 45 47

Policia Local

93 760 05 19

Emergències:

609 306 609

Serveis Socials Municipals

93 760 09 09

**TENS QUEIXES SOBRE
L'ADMINISTRACIÓ PÚBLICA?**

Contacta amb el Síndic de Greuges:

900 124 124 / sindic@sindic.cat
www.sindic.cat

Sumari **ENS**

4

EN PORTADA

L'ESGLÉSIA
DE SANT JAUME
FA 450 ANYS

12

ENTITAT

PENYA SARAU,
UNA ENTITAT
PEL POBLE

14

REPORTATGE

EL 2025
SERÀ L'ANY
CONXITA BADIA

18

RECOMANACIONS LITERÀRIES

VA DE LLIBRES

19

PASSATEMPS LITERARIS

20

ARBRES DE SANT POL

ELS PINS

23

L'EXPOSICIÓ DEL MUSEU

EL DIBUIX
COM A
RESISTÈNCIA

24

L'ESPAI DEL LECTOR

XAVIER ROCA,
IN MEMORIAM

26

EL PER QUÈ DEL SEU NOM

ELS CARRERS
DE SANT POL

30

TRIBUNA POLÍTICA

32

AGENDA TRIMESTRAL

Tens un comerç i vols veure aquí el teu anunci?

Posa't en contacte amb ens@santpol.cat

Tarifes i condicions segons el preu públic contemplat a l'Ordenança General de preus públics Municipals.

L'ESGLÉSIA DE SANT JAUME FA 450 ANYS

L'any 1575 els habitants de Sant Pol obtenen el permís per crear una església pròpia i inicien la construcció del temple de Sant Jaume, un procés ple d'entrebancs i d'incògnites, que durarà gairebé un segle. Repassem la història d'aquest edifici emblemàtic, que ha resistit tota mena d'adversitats i que es manté dempeus quatre segles i mig després.

Cristina Bosch i Prat

Arxiu Municipal de Sant Pol de Mar

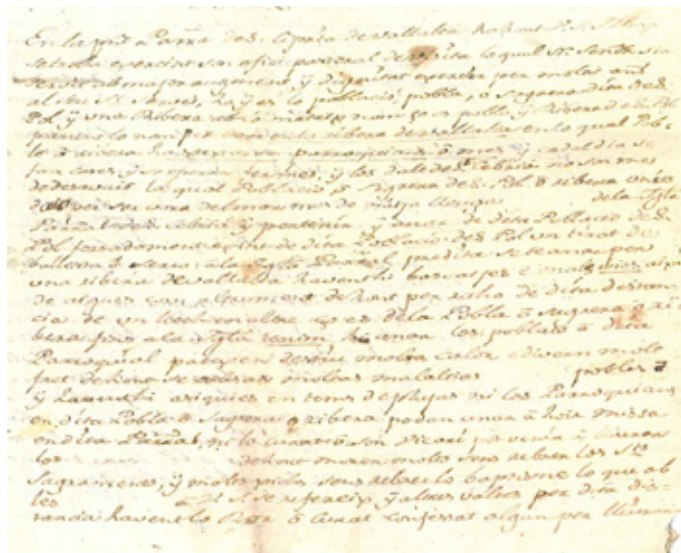
Entrada de l'església (1921)

A l'època medieval, el territori que avui forma Sant Pol encara no estava delimitat i formava part de la Baronia de Montpalau, un castell situat a l'actual terme municipal de Pineda, que tenia una funció més simbòlica, que no pas residencial, atès que es trobava en estat ruïnós des del segle XIV. El batlle jurisdiccional del terme, junt amb la seva cúria, residia a Calella, mentre que la notaria de Montpalau estava ubicada a Pineda.

L'església de Sant Cebrià fou consagrada l'any 1019 i tenia jurisdicció sobre un territori extens, que inicialment comprenia els tres municipis que avui formen la Vallalta. A l'entorn d'aquest centre eclesiàstic s'hi aplegava una població força dispersa pel territori, per la qual la parròquia era la unitat administrativa bàsica, atès que els límits municipals encara no estaven definits. Allà on una persona era batejada, es casava i era enterrada constituïa la seva parròquia, de manera que els habitants de Sant Pol es desplaçaven a l'església cebrianenca per anar a oir missa i rebre els sagraments, ja que només disposaven d'una petita capella dedicada a Sant Jaume. Aquesta estava ubicada al costat d'una torre de defensa, que havia estat construïda l'any 1551, davant del perill d'atacs corsaris.

Amb el pas del temps, la nostra vila havia crescut fins a tenir 60 cases, mentre que Sant Cebrià disposava tan sols de 18 focs. Això animà a una colla de veïns de Sant Pol a sol·licitar el permís per la construcció d'una església pròpia, aprofitant una visita pastoral del Bisbe de Girona a Sant Cebrià, l'any 1574. Els santpolencs al·legaren que la travessia riera amunt els obligava a creuar *buscatges e mals* i que patien *de estiu molta calor, e de ivern molt fred, de on se causan moltes malalties*. També es queixaren que les rierades sovint els impedièren arribar a Sant Cebrià i que, alhora, feien impossible al mossèn poder baixar a Sant Pol, de manera que *moren molts sens rebre los Sants Sacraments, y molts xics sens rebre lo Baptisme*. El document també fa palès el perill que suposava *per lo que anar-hi dones y donselles podrien ser deshonorades e violades per los boschs*. Per tot plegat, demanaven poder construir una església parroquial, sota l'advocació de Sant Jaume, al mateix lloc on hi havia la capella dedicada al sant i al costat de la torre (actual campanar) *per fortalesa o guarda de dita pobla*, que d'aquesta manera podria ser defensada dels possibles atacs de bandolers i pirates. Finalment, els santpolencs també es comprometien a fer-se càrrec del mobiliari i ornaments de *vestits, tovalles, calzers, campanes, i altres coses necessàries*, així com a proporcionar un habitatge al mossèn.

L'expedient conté la declaració de diversos testimonis, com el rector de Sant Cebrià, Miquel Colomer, que donà suport a les demandes de la gent de Sant Pol i afirmà que el que explicaven al document era cert. El rector de Canet, en canvi, va voler fer una puntualització, afegint que *és ver lo contingut en dita replicació, salvo que les donselles no perillen, sinó d'estrangers, perquè los de assí no són tant mala gent y hem passat y passen molts treballs y dañs y y tots ne poden rebre, y ho dich per haverho vist moltes vegades, per ésser la distància tant gran de S. Pol amb S. Cebrià*. Finalment

Fragment del document de concessió del permís per construir l'església (1575)

també hi ha habitants de la Vallalta, que aporten testimonis concrets, com és el cas Bernat Ramon, pescador de Sant Pol, que explica que *a mi me han mort dos criatures sens baptisme (...)* i *mon pare morí sense stremunció (...)* lo que nos fora fet ni degut sinó fos la molta distància e llarch camí de dita Pobla a la Parroquial.

Davant d'aquesta exposició de fets, el bisbe de Girona, Fr. Benet de Tono, concedí als santpolencs el permís per construir Església Parroquial: *que puguen é lícit los sia, a llurs pròpies despeses é gastos, erigir é edificar en la capella de S. Jaume ja comensada en dita Pobla o Ribera, construir e edificar iglesia Parroquial, sots dita invocació de S. Jaume, ahont honorablement é com se pertany, se puga tenir reservat e ministrar lo Santíssim Sagrament e altres Sagraments de Sta Mare Iglesia, fonts baptismals, sementiri, sacristia, campanar e altres insígnies de Iglesia Parroquial. (...) Que no sien vistes dos Iglesias Parroquials, sinó que sia (...) sufraganea la una de altra, e no desunides, no separades.*

Així, la parròquia de Sant Pol dependria o seria sufragània de la de Sant Cebrià. A banda, el bisbe també establí un seguit de condicions: el rector de Sant Cebrià havia de mantenir un sacerdot a Sant Pol i facultar-lo per administrar els Sants Sagraments, mentre que els santpolencs, al seu torn, havien de facilitar-li casa per habitació i estaven obligats a anar a missa al poble de dalt el dia de Sant Cebrià i per les quatre festes principals de l'any, a més de satisfer una quantitat econòmica al rector. El document es signà el 19 de gener de 1575.

No tenim cap notícia de quan devia començar la construcció del nou temple ni de qui en fou el constructor. El gener de 1599 Sant Pol rebé el privilegi de règim local i els nous regidors de la vila es trobaren amb una església inacabada i insuficient, atès el creixement que havia experimentat la població

Després de 450 anys, aquesta és la imatge actual de l'església de Sant Jaume

No tenim cap notícia de quan devia començar la construcció del nou temple ni de qui en fou el constructor. El gener de 1599 Sant Pol rebé el privilegi de règim local i els nous regidors de la vila es trobaren amb una església inacabada i insuficient, atès el creixement que havia experimentat la població. Malgrat això, els recursos econòmics eren molt limitats i, per tal d'evitar fer talles o repartiments veïnals, decidiren crear préstecs en forma censals morts. Per fer-ho, hagueren de demanar permís al jutge ordinari del vescomtat, el qual el concedí l'octubre de 1601. L'endemà mateix, el govern santpolenc manllava 400 lliures barceloneses d'Antoni Rabassa, negociant de Calella, per destinar-les a la continuació de les obres del temple i contractà al mestre de cases Dionís Torres, per tal d'acabar l'obra de l'església parroquial. La concòrdia es signà per la construcció d'un fonament, l'agermanament de les capelles ja construïdes amb la torre, el foradament de la torre per comunicar-la amb el temple i la construcció d'un campanar a la part que mirava al mar. Torres també s'obligava a cobrir l'església conforme ja estava començada, col·locar els vitralls i una rosassa i enrajolar l'església i les capelles. La pedra bona havia de ser de Montjuïc i la pedra borda de Sant Cebrià. El contracte especificava que es podien aprofitar les pedres, els cantons i la fusta de l'església vella, que havia quedat enganxada a l'interior del nou temple. El mestre Torres havia de fer l'allargament de la nova església d'acord amb la *traca o model·lo de aquí fet per lo honorable mestre Blay, mestre de cases ciutadà de Barcelona*.

El document també inclou la obligació dels regidors *en donar al dit mestre Torres casa franca en dita vila de Sant Pol, apta y suficient, durant la dita obra, per poder star y habitar ell y sa muller y família mentre durarà dita obra y que dit mestra sia franch de tots drets imposats y imposadors, franch de guaita y de soldats y de viafors y de altres qualsevol drets e imposicions ell y tots los de sa casa*. Això significava que Torres quedava exempt de totes les obligacions que tenien els habitants de la vila, com la de fer les guaites de mar, a les quals estaven sotmesos tots els caps de casa,

sota pena de multa. El mestre tampoc hauria d'allotjar soldats a casa seva ni acudir a prestar auxili al toc de sometent. Finalment el contracte també recull un seguit de clàusules en cas d'incompliment *e si per cars lo dit mestre no farà tota la obra amb la perfectió deguda, com dit és, en tal cas lo que no estarà així lo haya a desfer y tornar a fer una y moltes voltes, fins a tant que stiga amb la perfectió deguda, tot a costes y despeses sues pròpies.*

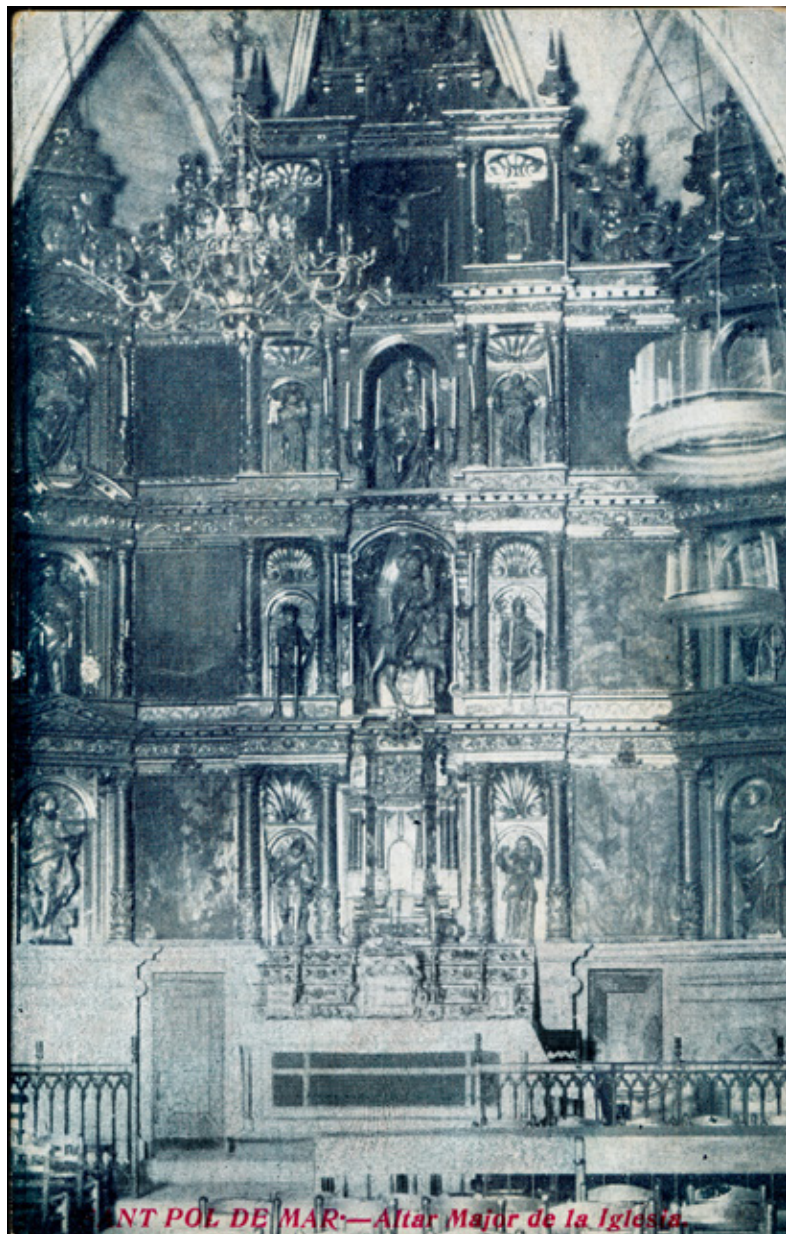
Resta el dubte sobre qui fou el mestre que havia començat l'església. Segons Pons i Guri, no és descartable que fos Joan Torres, pare del mestre Dionís Torres i fill del famós escultor Joan de Tours, ja que aquella nissaga s'havia establert a Calella des de mitjans del segle XVI.

Pel que fa a la temporització, s'establia un termini de dotze anys per acabar l'obra, però el desembre de 1603, només dos anys després de signar el contracte, aquest es deixà sense efecte, davant del mateix notari i sense donar cap explicació. Això afegeix una nova incògnita a les que ja teníem, atès que la documentació notarial no ens deixa endevinar en quin estat es trobaven les obres ni qui en fou el continuador. El que és avui l'església de Sant Jaume, deixant de banda el campanar i altres afegits posteriors, respon, en línies generals, al contracte atorgat a Dionís Torres. L'estil del primer gòtic en les voltes de l'església, pel sistema de creueria d'arcs torals i ogives diagonals, que arrenquen de mènsules, el trobem tant a les esglésies construïdes pels pare i fill Torres, com en les de Pere Blay.

El maig de 1637 els jurats i consell de la vila contractaren el mestre Sebastià Carbonell, arquitecte de Granollers, per la construcció del retaule major de l'església. El contracte detalla com havia de ser l'obra *té de haver Christo, sanct Joan y Maria* i quins materials s'havien d'utilitzar per dur-la a terme *de fusta de alba seca y bona*, així com el peu de pedra que *se té de fer de pedra de Montjuich, y dit peu se té de fer conforme diu lo modello, amb les armas que la vila li assenyalarà.* També especifica els terminis en què el retaule havia d'estar enllestit: *és pactat que dit mestre Carbonell dins sis anys pròxims, comensant lo dia de sant Isidro que's a quinze del corrent, haja de donar dita obra de retaula acabada y assentada y dins de tres anys de donar lo peu, sacrari y primera andana.* El document fa referència a la part arquitectònica de l'obra, però les clàusules finals fan sospitar la intervenció de l'escultor Antoni Joan Riera i la del pintor Guerau Vilagran, tots dos d'Arenys de Mar. El retaule que finalment es va materialitzar responia fidelment a la descripció que ens proporciona el contracte.

Així doncs, són moltes les ombres al voltant de la construcció de l'església de Sant Jaume. És possible que les obres s'allarguessin fins a mitjans del segle XVII o, fins i tot, més enllà.

Un altre tema que portà cua fou la dependència de Sant Cebrià. L'any 1859 Sant Pol intentà, sense èxit, obtenir la independència parroquial, mitjançant un seguit de gestions amb persones influents dins l'església. Con-

Retaula de l'Altar Major, destruït el juliol de 1936, durant la Guerra Civil

Vista de l'església, amb l'antiga capella del Santíssim Sagrament (1892)

Vista de l'església, amb la Capella Fonda ja renovada (1898)

servem correspondència on s'expressen *los grandes deseos que tenemos de vernos separados e independientes en la parte religiosa, de la parroquia de S. Cipriano de Vallalta y en consecuencia, tener un Párroco propio, que no estando expuesto a las eventualidades de un simple vicario (...) pueda mirar con más interés y dirigir con más celo los asuntos religiosos de esta parroquia.* De la carta es desprèn, a més, que es tracta d'un desig històric dels sant-polencs i que no és la primera vegada que ho intenten: *Esperamos ahora alcanzar (...) lo que con muchas fatigas no pudieron alcanzar nuestros padres.*

A finals del segle XIX s'enderrocà l'antiga capella del Santíssim Sagrament, coneguda popularment com a *capella fonda*, per reconstruir-la i fer-la nova. Gràcies a la correspondència de Victoriano Sauleda i Roura, sabem que les obres s'iniciaren l'any 1892: *Hace más de cuatro meses que trabajan 5 picapedreros de Barcelona, labrando piedra de Montjuich y otra especial de Roda, que vino hasta Canet en grandes bloques cuadrados y el labrado de esa piedra a estilo gótico, es para la construcción de 5 ventanales de a 30 palmos de altura, 2 rosetones y un gran arco de entrada. Los ventanales y rosetones han de cubrirse con vidrios de colores y ya hay la mitad de esa piedra colocada y casi lista y preparada para colocarla, el resto.*

Sauleda formava part de l'obra o obrers parroquials, una colla de fidels laics que, en estret contacte amb el vicari, s'encarregaven del manteniment de l'església i d'organitzar

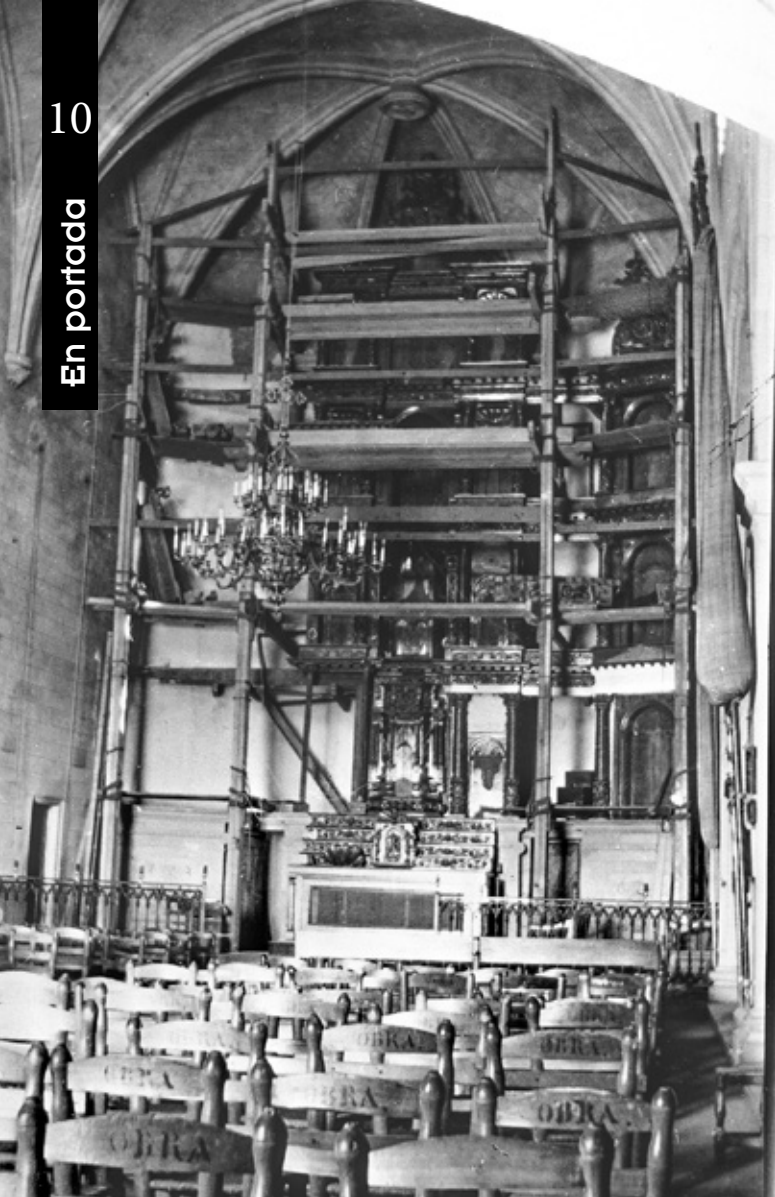
les festes religioses. A les cartes explica que les obres de la capella no es podran acabar per manca de diners: *la Capilla Nueva del Santísimo la cual resultará grandiosa y de bello estilo gótico, digna de la casa de Dios en esta parroquia ya van gastados mas de 1500 pesos pero su presupuesto alcanzará a 28.800 pesetas. Estos 1.500 pesos han sido recogidos en la Vila y personas hijas de ella que viven en Barcelona, Cuba y América del Sur. Quizás podrá acabarse dentro de cuatro años, pero no antes, por falta de recursos y haberse emprendido una obra colosal, superior a los recursos o limosnas que pueden dar los hijos de una población pequeña como es la nuestra.*

Finalment, les obres finalitzaren el 1898 i l'octubre d'aquell mateix any es celebrà una gran festa *amb motiu de la traslació del Santíssim a la capella nova.*

L'any 1927 es dugué a terme la restauració de l'absis i de les parets del presbiteri de l'església, a càrrec de l'artista Dàrius Vilàs, qui executà unes magnífiques pintures murals, que foren molt aclamades en el seu moment. Dos anys després, l'1 de gener de 1929, arribava per fi la tant desitjada independència parroquial: *Ha quedado erigida en parroquia, con clasificación de segundo ascenso, esta feligresía de San Jaime de San Pol de Mar, agregada hasta ahora a San Ciprián de Vallalta, de la cual queda desmembrada con el territorio y vecindario que tenía siendo anejo.* Al fulletó que s'edità a l'efecte, s'enalteix la figura del bisbe, José Vila Martínez, per haver fet realitat *l'arreglo parroquial que ha fet de la nos-*

Interior de la Capella Fonda (1929)

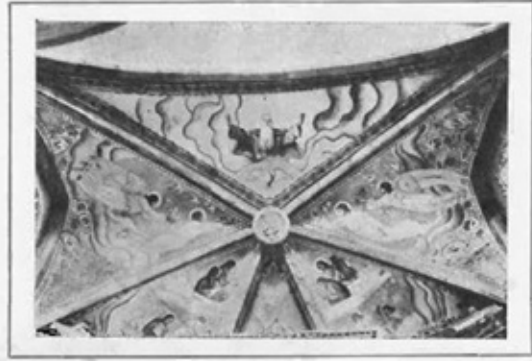

Obres de restauració de l'absis (1927)

Amb l'esclat de la guerra civil, el juliol de 1936 un grup de revolucionaris incendià l'església de Sant Jaume. El foc arrasà el Sagrat Cor, el Sant Crist, el Patró Sant Jaume i els frescos que decoraven els laterals de l'absis

tra feligresia, annexa fins ara de Sant Cebrià de Vallalta, una parròquia ben independent, satisfent el desig de tots els sant-polencs des del segle XVI ençà.

Amb l'esclat de la guerra civil, el juliol de 1936 un grup de revolucionaris incendià l'església de Sant Jaume. El foc arrasà el Sagrat Cor, el Sant Crist, el Patró Sant Jaume

Decoració al fresc per Dàrius Vilàs

i els frescos que decoraven els laterals de l'absis. També destruï la capella del Santíssim, l'òrgan, la biblioteca parroquial, quinze retaules, altars, làmpades, bancs i les quatre campanes grosses. La valoració econòmica dels desperfectes duta a terme l'any 1942, estimà una xifra superior al mig milió de pessetes, quantitat veritablement astronòmica per l'època.

L'església que podem veure a dia d'avui és, en bona mesura, la que es reconstruí a inicis de la dècada de 1940, gràcies a les aportacions de particulars i, més tard, de l'Ajuntament, que contribuï en el reforç estructural que fou necessari, després que el 1938 s'hagués construït un refugi subterrani a sota l'esplanada de l'església. A finals dels anys 50 s'hi afegí el porxo que recobreix l'entrada, per aixoplugar els parroquians en cas de pluja. Posteriorment es feren reformes interiors, com l'eliminació de la trona lateral o la modificació de l'altar major, que fou necessària quan la missa deixà de celebrar-se amb l'oficiant d'esquena als feligresos.

Aquesta és, a grans trets, la història de l'església de Sant Jaume, un edifici que ha perdurat, malgrat les vicissituds, esdevenint un testimoni silenciós dels episodis que han anat transformant la nostra vila al llarg dels darrers 450 anys.

Vista de l'església (1963)

Sermó des de la trona durant el Mes de Maria (1960)

Mossèn Francesc Calderó Bóta, celebrant la missa d'esquena als fidels (1964)

Bibliografia i webgrafia

- ✚ **Forn i Salvà, F.** (2010). *Viure i sobreviure al segle XVI a la Marina de la Selva. (Castell de Montpalau i castell de Palafoxs). La defensa, l'atac i el rescat davant de les incursions dels corsaris turcs i algerians.* Barcelona.
- ✚ **Pons i Guri, Josep M.** (1999) *Uns documents sobre la construcció de l'església parroquial de Sant Pol de Mar.* Miscel·lània en homenatge a Joan Ainaud de Lasarte. (Barcelona)
- ✚ **Amat i Teixidó, J.** (1998). *Sant Pol de Mar (1931-1948). República, Conflicte Civil i Primer Franquisme.* Vilassar de Mar. Oikos-Tau.

Fonts documentals

- ✚ Arxiu Municipal de Sant Pol de Mar
- ✚ Arxiu Pere Sauleda. Cedit per Rafael Guzmán

Imatges

- ✚ Arxiu Pere Sauleda
- ✚ Família de Joan Roca Roca

Imatges de les diferents activitats organitzades per la Penya Sarau i de la seva comparsa de Carnaval

PENYA SARAU, UNA ENTITAT PEL POBLE

La secció de l'entitat d'aquest número de l'ENS la dediquem a la Penya Sarau, nascuda poc després de la pandèmia i coneguda sobretot per la festa i el sopar de Halloween. La voleu conèixer més a fons? Doncs a continuació us en donem més informació.

AFA Sant Pau
Ateneu Popular
A Tot Drap
Agrupació Escolta el Nus
Amics de les Arts
Ampa Institut Sant Pol-La Vallalta
Associació Fira Alternativa
At. Club Sant Pol
Centre Cultural i d'esbarjo
Cineclub Akira
Clàssics Sant Pol
Club Bàsquet Sant Pol 07
Club Nàutic Sant Pol de Mar
Club Petanca Sant Pol
Club Petanca Santpolenc-Maresme
Club Tennis Sant Pol
Colla de Geganter
Col·lectiu Feminista de Sant Pol
Comissió de Reis
Crisol
Dimoni d'Or
Esbart Dansaire
Grup L'Hotel
La Infernal de la Vallalta
Penya Melons
Penya Sarau
Penya Xíndries
Sant Pol Jocs
Unió d'Establiments i Serveis
Volades Santpolenques
Vòlei Sant Pol

El 15 d'octubre del 2021, un grup d'amics es va reunir amb una idea clara: fer comunitat i contribuir al poble amb activitats plenes de vida i entusiasme. Així va néixer la Penya Sarau, una entitat sense ànim de lucre que des del primer moment es va proposar dinamitzar el poble i fer que tant grans com petits gaudissin d'esdeveniments especials.

El nom de la Penya Sarau no és casual. Aquesta nova entitat és hereva d'una antiga colla anomenada "Grup Xivarri" i, per retre-li homenatge, van triar aquest sinònim de xivarri, que simbolitza festa, alegria i moviment. La Penya Sarau està formada per nou famílies, totes amb fills d'edats diverses, que aporten il·lusió i dedicació a cadascun dels projectes que organitzen.

Una junta plena de dinamisme

L'organització de la Penya Sarau queda en mans d'una junta activa i compromesa, formada actualment per Toni Raurell (president), Jordi Losada (vicepresident), Núria Raurell (secretària), Carol Egea (tresorera), i Phil Hooper, Joaquim Raurell i Marc Gallego (vocals).

Però tot i l'existència d'aquesta junta, cal destacar la feina conjunta de tots els membres que en formen part i hi col·laboren, sense els quals no seria possible poder realitzar totes les activitats.

Les activitats que distingeixen l'entitat

Des dels seus inicis, la Penya Sarau ha estat darrere d'esdeveniments que ja han esdevingut una tradició per a la colla, tot i que algunes d'aquestes no s'hagin mantingut. Entre les seves activitats més destacades hi trobem la xurrascada de Festa Major, la barra de Carnaval, la botifarrada de Halloween, el taller de fanalets per Reis, o la barra de Sant Pau.

Durant els primers anys, la Penya Sarau va centrar molts esforços a organitzar activitats per a recollir fons que els permetessin construir una carrossa per a la cavalcada de Reis, amb l'objectiu de regalar una nit inoblidable als infants del poble. Tot i que avui dia han reduït el nombre d'activitats, la seva energia continua concentrant-se en moments claus com la Festa Major de Sant Pau i Halloween, dues celebracions que omplen de vida els carrers i reforcen el sentiment de pertinença.

Amb la vista posada en el futur, la Penya Sarau manté viu el seu esperit: fer poble, crear moments únics i assegurar que les noves generacions gaudeixin de tradicions que deixen empremta.

EL 2025 SERÀ L'ANY CONXITA BADIA

El Govern de la Generalitat de Catalunya va acordar el passat mes de novembre declarar el 2025 com a Any Conxita Badia per commemorar els 50 anys de la mort de la destacada soprano, que va tenir una estreta relació amb Sant Pol de Mar, on hi va passar molts moments de la seva vida.

Conxita Badia amb 15 anys

Concepció Badia Millàs (Barcelona, 1897-1975) fou una de les sopranos més destacades del segle XX en el camp de la cançó culta i popular. Al llarg de la seva vida artística, els seus tres grans mestres foren Enric Granados, Pau Casals i Manuel de Falla. Tant és així que el mateix Pau Casals va arribar a afirmar el següent: “Tot el que he escrit per a veu de soprano ha sigut pensant en tu. Tot, doncs, et pertany.”

La seva carrera internacional la portà als principals escenaris del món i li valgué la devoció dels principals compositors i músics contemporanis que conegué dins i fora de Catalunya. A més de cantar en els gèneres més variats —música de cambra, lieder, grans oratoris, cançó popular...—, fou una pianista excel·lent i va desenvolupar una important carrera com a professora de cant, amb deixebles tan destacades com Montserrat Caballé. Fidel als seus mestres, va saber comunicar als seus alumnes una musicalitat excepcional i una dicció perfecta, i va gravar diversos discs.

Cantant, pianista, mestra i musa, tenia el do de la veu, però sobretot el do de l'expressió, fins al punt que donava tanta importància a ser fidel a la melodia com a l'ànima del text que musicava.

Conxita Badia es relacionà amb alguns dels artistes més importants del seu temps: Felip Pedrell, Enric Granados, Amadeu Vives, Francesc Viñas, Apelles Mestres, Pau Casals, Federico García Lorca, Joan Lamote de Grignon, Manuel de Falla, Arnold Schönberg, Robert Gerhard, Alban Berg, Joaquín Rodrigo, Richard Strauss, Eduard Toldrà, Claudio Arrau, Rafael Alberti, Margarida Xirgu, Alberto Ginastera, Nadia Boulanger, Carlos Guastavino, Alicia de Larrocha, Narcís Bonet, Montserrat Caballé, Frederic

Retrat de la soprano, amb 17 anys

Mompou, Xavier Montsalvatge, Joaquín Nin Culmell, Rosa Sabater, i tants altres.

Per evitar que aquesta dona tan extraordinària caigués en l'oblit, ja el 2012 es va estrenar el documental *Conxita Badia no existeix*, que recupera la seva figura tot rememorant part de la seva vida. Però aquest 2025 se li vol retre un merescut homenatge amb l'Any Conxita Badia, els actes de commemoració del qual s'allargaran fins al març del 2026, i en què Sant Pol de Mar hi tindrà un paper destacat per haver estat el municipi on la soprano hi va viure llargues temporades. Si teniu interès en conèixer el vincle entre Badia i Sant Pol, us convidem a fer lectura del reportatge *El piano de Conxita Badia*, publicat a l'ENS 116 (octubre 2024).

En aquest sentit, la consellera de Cultura, Sònia Hernández, va nomenar com a comissària de l'Any Conxita Badia a la besnéta gran de l'artista, Mireia Domènech i Bonet, per la seva experiència internacional en la gestió de grans projectes a nivell europeu.

Està previst que l'Any Conxita Badia es presenti oficialment aquest mes de febrer i que els actes de commemoració es portin a terme entre el maig d'enguany i el maig de 2026 amb un programa d'actes i exposicions que s'està acabant de definir i que es focalitzaran en la digitalització dels enregistraments sonors de Conxita Badia, posant-los a l'abast de tota la ciutadania, així com impulsar accions de recerca universitària, a més de programar exposicions i concerts.

En el cas de Sant Pol de Mar, s'està treballant en l'organització de dues activitats relacionades amb la difusió de la seva obra musical en combinació amb alguna exposició i confe-

Cantant, pianista, mestra i musa, tenia el do de la veu, però sobretot el do de l'expressió

Amb l'il·lustrador i escriptor Apel·les Mestres l'any 1934 (Biblioteca de Catalunya)

Badia amb el compositor Manuel de Falla (Biblioteca de Catalunya)

Sobre el llegat musical de Conxita Badia recordem que Sant Pol de Marja va organitzar una exposició monogràfica l'any 1995 mitjançant el Museu de Pintura de Sant Pol

Trobada amb Pau Casals a Prades l'any 1950 (Biblioteca de Catalunya)

Lluís Maria Millet, Eduard Toldrà, Pau Casals i Conxita Badia l'any 1960 a Prada

rença. Sobre el llegat musical de Conxita Badia recordem que Sant Pol de Marja va organitzar una exposició monogràfica l'any 1995 mitjançant el Museu de Pintura de Sant Pol que va incloure l'edició d'un disc que contenia una trentena de gravacions inèdites en què es podia escoltar Badia interpretant tant cançons de diversos compositors com composicions pròpies. De fet, tancava aquell disc el tema *T'estimo*. Sobre aquesta cançó, la seva filla Mariona Agustí Badia havia explicat en més d'una ocasió que cada dia, el primer que feia la Conxita en llevar-se, era posar-se a la banqueta del piano i tocar "les seves quatre notes" en referència a aquesta melodia que va compondre per al seu marit Ricard i que posteriorment va versionar per al casament de Montserrat Caballé. Una cançó breu amb un títol que ve a ser el leitmotiv de la seva vida.

Precisament, una de les accions que es vol portar a terme durant l'Any Conxita Badia és la reedició d'aquest disc i fer-lo accessible a tothom a través de plataformes musicals digitals. A mode de tastet previ, us proposem escoltar la cançó *T'estimo* escanejant aquest codi QR.

Una de les accions que es vol portar a terme durant l'Any Conxita Badia és la reedició del disc *Conxita Badia. Enregistraments inèdits* i fer-lo accessible a tothom a través de plataformes musicals digitals

Narcís Bonet, Conxita Badia i la seva deixeble Montserrat Caballé (Biblioteca de Catalunya)

Primer acte confirmat de l'Any Conxita Badia

En el marc de l'Any Conxita Badia 2025, des de la Universitat de Barcelona – Fundació Bosch i Gimpera, juntament amb la Universitat Autònoma de Barcelona i l'ESMUC, s'organitza un simposi acadèmic interdisciplinari, que se celebrarà a Barcelona els propers 13 i 14 de novembre de 2025. Les dues jornades reuniran investigadors i experts per reflexionar sobre el paper fonamental i el llegat de Conxita Badia en la música i la cultura del segle XX, a partir de les seves accions, contribucions i relacions amb el seu entorn, de les quals destaquen sobretot músics i poetes catalans, europeus i sudamericans.

El simposi serà el marc per presentar comunicacions científiques en diferents formats que giraran entorn de diferents

eixos de recerca per abordar la seva figura i petjada des de diverses perspectives: intèrpret i musa de compositors i poetes, el compromís d'artistes en temps de guerra i exili, la difusió de la cultura catalana durant la Guerra Civil i la postguerra, el paper de la dona en una societat i un món artístic masculinitzat, l'evolució de la pedagogia del cant, i l'evolució de la interpretació i la dicció del Lied a Catalunya i al món.

Aquest gran esdeveniment acadèmic, en el qual participaran investigadors de diferents centres de recerca i països europeus i americans, combinarà ponències científiques i presentacions performatives o audiovisuals. A més, s'oferiran beques per fomentar la presència de joves investigadors.

Bibliografia

- 📄 <https://www.interprets catalans historics.com/cat/interprets>
- 📄 *ENS 116*, octubre 2024
- 📄 https://presidencia.gencat.cat/ca/ambits_d_actuacio/commemoracions/commemoracions-2025/

Fotografies

- 📄 Fons Conxita Badia. Biblioteca de Catalunya

VA DE LLIBRES

Apunta't a la llista de distribució de recomanacions lectores!

Si vols rebre al teu mòbil les recomanacions de la Biblioteca de Sant Pol, envia la paraula llibres al número 661 874 108, i un cop al mes rebràs un whatsapp amb tres propostes de lectura.

El factor Rachel
Caroline O'Donoghue
Libros del Asteroide, 2024

La Caroline O'Donoghue és una escriptora irlandesa (com la Sally Rooney) que ens presenta un llibre que explica l'amistat de la Rachel i en James. Una amistat que va néixer quan ells tenien 20 anys i estaven descobrint el món mentre feien l'últim curs de la universitat i compartien pis. A la La història però, hi apareix un tercer personatge clau: el professor de literatura que marcarà la vida de la Rachel més profundament del que fins i tot ella es podria haver imaginat.

L'autora ens relata una època de la vida on creus que ho saps tot però tot just estàs començant a madurar i comences a descobrir com funciona la vida, tot i que tu no te n'adones.

L'estil fresc, divertit però alhora profund i reflexiu ens podria fer recordar una mica la història de *Les calces al sol* de la Regina Rodríguez.

No dormiràs
Oriol Canals
Rosa dels Vents, 2024

Els amants de la novel·la negra tenen en aquest llibre d'Oriol Canals la oportunitat de deixar-se captivar per la història d'una sèrie de crims que passen a diferent capitals europees mentre la Filharmonica de Barcelona fa les seves actuacions. I el primer crim que ens trobarem serà al Palau de la Música de Barcelona.

Imagineu-vos estar asseguts al pati de butaques del Palau de la Música i que de cop i volta, un home fa bocins la lluernia del sostre i provoca el caos entre els assistents.

És la quarta novel·la d'aquest autor català i sembla que continuarà relatant assassinats durant un bon temps...

El barco del laberinto
James Dasher
Noctura Ediciones, 2024

Si sou dels que us vau quedar atrapatats amb els personatges de la trilogia de *El corredor del laberint* (ja sigui en format llibre o en format pel·lícula) i vau continuar amb *Les proves* i *La cura mortal*, i us vau quedat enganxats al sofà llegint *El palacio de los raros*, esteu d'enhonorabona!

S'acaba de publicar el primer llibre de la nova trilogia que explica què passa 73 anys després de *La cura mortal*: *El barco del laberinto* (de moment, només en castellà).

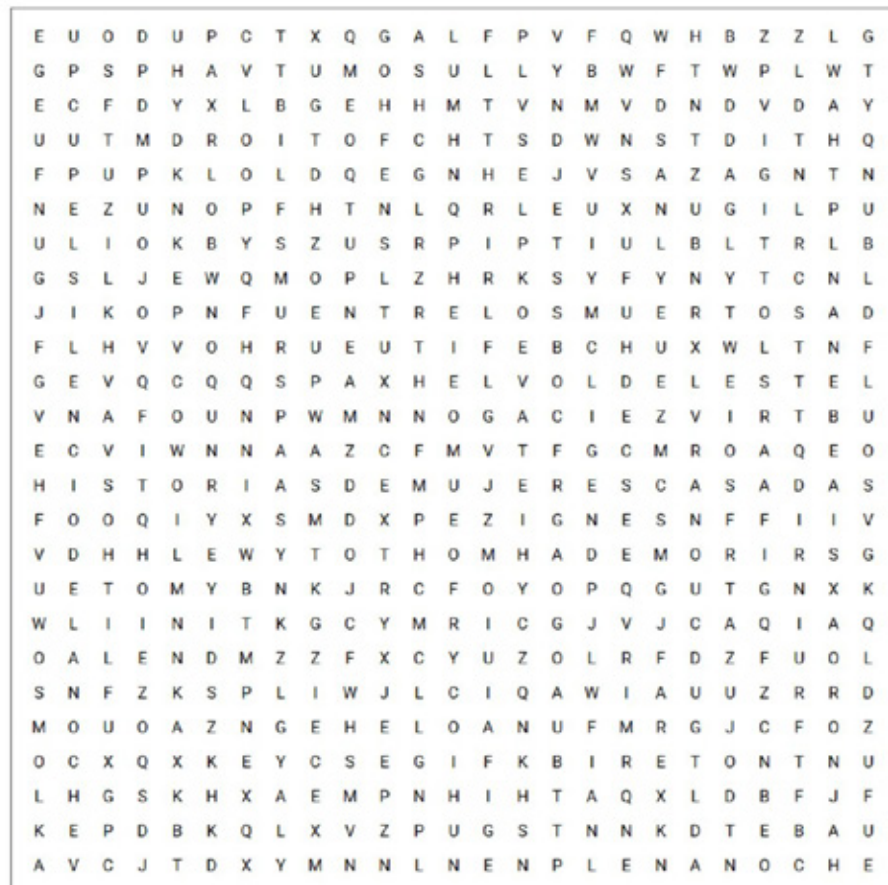
El barco del laberinto és la història de la nova generació que ha llegit les aventures de Newt i els seus companys com si fossin lliçons d'història, però ara és el seu torn. Ara els toca tornar a la civilització i enfrontar-se a les amenaces que hi trobaran.

Entrena la teva **MENT**

Passatems literaris: TÍTOLS

Troba el títol de les **10 novel·les més prestades** el 2024 a la Biblioteca Can Coromines

- Historias de Mujeres Casadas
- El Cuco de Cristal
- Tothom ha de morir
- El problema final
- El Vol de l'estel
- Entre los muertos
- El silencio de la noche
- Un amor
- Estimada gris
- En plena noche

Ordena les lletres i descobreix **10 títols** de llibres de l'editorial Periscopi

1. AAILCCUS'Ó
2. AUGAI LADÇO
3. INAMÀ
4. SEL GLENSA MTSOR
5. ARIUAQ
6. ÇAÓCN ED AL ALAPN
7. ESL NSIO DE AL KCNEIL
8. AL ACNAPAAM ED IREVD
9. LA ECEDRAR
10. ENTG OMLANR

- 1
- 2
- 3
- 4
- 5
- 6
- 7
- 8
- 9
- 10

ELS PINS

Joan Mestres

Tècnic forestal i del medi natural

Els pins són de la família de les coníferes. És un grup botànic de distribució molt àmplia i un dels recursos renovables més importants del món. Es poden considerar les reines del regne vegetal per el seu port majestuós, així com per les seves dimensions.

Són les espècies forestals dominants en els climes freds de les latituds altes i de les altes muntanyes de latituds mitjanes i fins i tot tropicals. Entre les coníferes es troben els arbres més alts i també els de més longevitat: la *sequoia vermella de Califòrnia* (*sequoia sempervirens*). És propi de les coníferes la resina, per protegir-se dels depredadors i per aguantar el fred i la calor. Les coníferes són molt resistents a la sequera. El fruit dels pins s'anomenen estròbils, pinyes o cons formats per escames llenyoses destinades a protegir les llavors (pinyons). Els pins, quan creixen junts formen boscos que s'anomenen pinedes. Són arbres de fulla perenne, generalment de tronc dret i elevat, de capçada piramidal o arrodonida.

Hi ha més d'un centenar d'espècies de pins, distribuïdes per totes les latituds i altituds, sis de les quals es fan espontàniament als Països Catalans: el pi blanc, el pi pinyoner i el pinastre, propis de la terra baixa, la pinassa o pi gargalla a la muntanya mitja, el pi roig a l'estatge montà i el pi negre a l'alta muntanya. Algunes altres (pi canari, pi insigne) han estat introduïdes per al seu aprofitament forestal. Els més comuns que tenim a Sant Pol són:

El pi pinyoner (*Pinus Pinea*)

Presenta una capçada densa, en fase adulta, en forma de para-sol i pot assolir fins a 30 metres d'alçada. Es caracteritza per la seva llavor comestible, el pinyó, cada cop més cotitzada i de recol·lecció controlada.

Pot arribar a ser força problemàtic en les zones urbanes degut al seu sistema radicular, ja que les arrels més superficials solen trencar el paviment, ocasionant irregularitats en el terreny. És una lluita constant en què el vencedor normalment sol ser l'arbre, ja que les dimensions de les arrels poden ser tres vegades més llargues que la copa.

El pi pinyoner més famós de la nostra vila era el *Pi del Soldat* situat al capdamunt dels garrofers i que dóna nom a la famosa llegenda que tots els santpolencs i santpolenques hem sentit algun cop. Diu així:

Explica la llegenda que durant la Guerra de Successió, un soldat jove, fart de veure tanta barbàrie i tanta mort al seu voltant va decidir abandonar el seu exèrcit. En la seva fugida, però, va rebre un tret que el va ferir de mort. El soldat, arrossegant-se com va poder, va aconseguir d'arrecerar-se sota un pi que s'alçava majestuós dalt d'un turó.

D'allà estant, va mirar al seu voltant i va somriure, per fi havia descobert la riquesa més gran del món. No era, com tots aquells que lluitaven creien, el fet de tenir terres o bestiar sinó tot allò que aquell pi tenia al seu voltant i que no es disputava amb ningú: la llibertat, l'aire pur que gronxava les seves branques, la terra que el sostenia i alimentava, els arbres que l'envoltaven, els animals que descansaven sobre la seva om-

El pi pinyoner més famós de la nostra vila era el Pi del Soldat situat al capdamunt dels garrofers i que dóna nom a la famosa llegenda que tots els santpolencs i santpolenques hem sentit algun cop

Imatge del mític Pi del Soldat

El pi de la plaça de Sant Pau s'alça fort i solitari, gaudeix de les millors vistes del poble i també aguaita l'infinit. Un pi blanc que ens dóna la benvinguda cada cop que pugem cap a l'ermita de Sant Pau

bra, la immensitat del mar i del cel, l'aigua de la pluja que el refrescava i apagava la seva set, l'udol del vent, el cant dels ocells, les confidències dels enamorats que descansaven als seus peus, la llum del Sol que l'escalfava, el reflex de la lluna sobre el mar, el tentineig de les estrelles... i tot això i més, ho compartia sense demanar res a canvi.

Aquest soldat va quedar tan impressionat pel seu descobriment que només demanava a la mort que el deixés descansar per sempre al costat d'aquell arbre del que tant havia après i aquesta el va escoltar i va respondre les seves pregàries. De fet, l'endemà ningú no va trobar ni rastre del soldat. En el seu lloc, però, van observar que el tronc d'aquell pi tan fort s'havia obert i que de dins n'havia brotat un nou tros. Molts van dir que el soldat tant havia desitjat formar part d'aquella riquesa que la mort li va concedir aquest últim desig permetent-li formar part d'aquell pi de què tant havia après, el qual, d'aleshores ençà, es va conèixer com "el pi del soldat".

Amat i Teixidó, Jordi: *República, Guerra Civil i Primer Franquisme 1931-1948.* Extret del bloc *Trobat a les golfes.*

El pi blanc (*Pinus Halepensis*)

És un arbre que pot fer fins a 20 metres d'alçada, amb les branques i l'escorça grisenques, d'aquí li ve el nom de "pi blanc". Juntament amb el pi pinyoner i el pi marítim, són dels més comuns que tenim per aquí a la vila. El nom científic de l'espècie prové del nom de la ciutat siriana d'Alep.

Tant el pinyoner com el blanc són espècies oportunistes perquè aprofiten els incendis per propagar-se, ja que d'una banda el foc fa esclatar les pinyes i n'escampa les llavors i d'altra les altes temperatures afavoreixen l'obertura de les pinyes. D'aquesta mena d'arbres en diem, doncs, piròfits.

Un dels poemes més característics de l'escola mallorquina parla sobre un pi, el pi de Formentor de Miquel Costa i Llobera. Aquí en teniu un fragment:

El Pi de Formentor

*Mon cor estima un arbre! Més vell que l'olivera,
més poderós que el roure, més verd que el taronger,
conserva de ses fulles l'eterna primavera,
i lluita amb les ventades que atupen la ribera,
com un gegant guerrer.*

*No guaita per ses fulles la flor enamorada;
no va la fontanella ses ombres a besar;
mes Déu unguí d'aroma sa testa consagrada
i li donà per terra l'esquerpa serralada,
per font la immensa mar.*

Igual que a Formentor, a Sant Pol també tenim el nostre gegant guerrer. Aquest no és a cap penya-segat sinó que es troba a la plaça de Sant Pau. S'alça fort i solitari, gaudeix de les millors vistes del poble i també aguaita l'infinit. Un pi blanc que ens dóna la benvinguda cada cop que pugem cap a l'ermita de Sant Pau i ens recorda, un cop més, la gran sort que tenim de ser d'on som.

Article dedicat a Xavier Roca Rossell,
exdirector de l'escola Sant Pau.

EL DIBUIX COM A RESISTÈNCIA

Des del 23 de febrer fins a finals de maig de 2025, al Museu de Pintura es podrà visitar l'exposició "El dibuix com a resistència" de l'artista Cristina Pastó.

L'obra que presentarà aquesta artista és un recull de treballs diversos realitzats sobretot en dibuix sobre paper, també amb tècniques d'impressió sobre fusta i paper, llibres d'artista o exploracions en impressió 3D. Totes aquestes formes dialoguen entre elles, entrellaçant art i ciència, l'observació directa i l'intent de comprendre i acostar-se al món natural.

Ella mateixa ens diu que "les plantes rupícoles i els líquens són ideals per a explorar el dibuix. Hi ha un acord entre la mirada i la mà que dibuixa. A través del dibuix puc unir fets separats en el temps o en l'espai: les etapes d'un procés, les varietats i les diferències o la superfície i l'interior. [...] L'observació atenta és un elogi a les coses petites".

En l'espai del Museu hi trobarem una zona on dominen les ombres i els clarobscurs per mitjà d'unes obres denses i fosques sobre fusta, on hi distingim una obertura rodona central -com si es tractés d'una lent de microscopi o d'una lupa- per on transiten diverses siluetes de formes naturals i una altra part, molt més lluminosa, conformada per dibuixos minuciosos fets sobre papers translúcids. En oposició, unes grans teles penjades a la paret guarden i mantenen en la seva superfície el creixement de multitud de líquens, fongs i altres

espècies configurant un paisatge especial, ric de colors i textures que voldríem olorar i quasi tocar per estar-ne segurs que és viu.

La llum, alhora, ens evoca la cambra fosca, els inicis de la imatge fotogràfica i la inversió de la imatge, també el blanc i el negre del gravat. La trajectòria de Cristina Pastó s'ha anat desenvolupant amb una gran proximitat al món del gravat i les seves tècniques que aprecia i coneix especialment des de fa molts anys. El temps lent dels processos gràfics s'emmiralla amb el creixement natural dels líquens, organismes simbiòtics - un líquen creix entre 0,1 i 10 mm cada any, una espècie de 10cm de diàmetre suposa una edat natural d'uns 500 anys- i la seva resistència en les condicions més adverses.

Els viatges de l'artista a diversos llocs, especialment al Japó, han anat consolidant la seva predilecció pel paper japonès amb unes característiques particulars. Semi-transparent i fet de fibres vegetals molt llargues, fràgil i molt sòlid alhora, és un dels suports essencials de les seves exploracions.

Completen també l'exposició alguns llibres d'artista de l'autora i un gran dibuix fet directament sobre una paret del Museu.

XAVIER ROCA, IN MEMORIAM

Carta oberta a Xavier Roca i Rosell

Bon dia Xavi,

La veritat m'agrada començar aquest escrit com una conversa de les moltes que hem mantingut durant molts anys...

Te'n recordes d'aquells inicis que vàrem començar a parlar, quan jo vaig presentar-me a les llistes per les eleccions del 1991?, et coneixia de l'època que els meus fills anaven al Sant Pau, i recordo que tu a part de fer matemàtiques, quan convenia també feies la classe de gimnàstica.

Va ser mitjançant la política que va començar la nostra amistat de veritat, aquells temps parlant dels uns i els altres, i que jo et deia que tu et presentaries i tu sempre em deies el mateix, "a mi no em veuràs mai en una llista" i realment així va ser.

Sempre has estat un referent en coneixements i saviesa per mi, recordo quan parlàvem de documents, postals, personatges antics de Sant Pol. T'agradava anar a les pàgines web on es venien quelcom antic de Sant Pol i sempre que podies ho compraves, amb permís d'una altra persona del poble que de vegades se t'avançava. Quan s'acostava algun esdeveniment de qualsevol de les entitats en les quals jo estava posat, eres el primer a tenir el tríptic, butlletí, el que fos, fins i tot abans d'altres membres de les mateixes entitats.

Amb els anys m'explicaves els viatges que feies amb l'Emilia i sempre en tot detall de les visites que fèieu.

Quan vàrem començar a fer la Festa del Riera Vaquer, i et vaig demanar col·laboració sempre la vàrem tenir, en vares portar documentació del Doctor amb cartells de la seva vida i obra i vàrem fer petits records pels assistents al dinar.

També recordo els dies de La Marató que juntament amb l'Emilia, per molt fred que fes no fallaves mai en el primer horari de la taula de la solidaritat. Pocs dies abans d'emprendre aquest viatge encara vàrem estar parlant i en deies que aquest any veies complicat de poder ser-hi.

Recordo les ganes que tenies d'arribar aquell mes de desembre per jubilar-te i aquell comentari que et sortia sovint dient que sens dubte la millor anyada era la del 1958.

Xavi, sempre et recordaré com una persona humil, amic de tothom i un home ple de bondat.

Joan Piqueras i Rigau

En Xavier Roca i Rosell, també santpolenc

No parlaré d'en Xavier Roca i Rosell com a mestre o com a director del Col·legi Sant Pau. Vull fer-ho com amic i de la meua relació com a col·leccionista de tot allò que tingui referència amb Sant Pol.

Seria aproximadament a l'any 1990 quan el vaig conèixer. Era l'any en què, amb el meu germà Jordi, estàvem acabant d'escriure el llibre "El Sant Pol de l'avi". En la cerca de dades, vaig descobrir que en Xavier feia col·lecció de postals de Sant Pol. Jo en aquell temps ja en tenia una bona col·lecció, i a partir d'aquí va néixer una gran amistat. Intercanviàvem idees de com classificar-les, així com de les noves adquisicions a Internet que cadascun de nosaltres fèiem, no solament de postals sinó de tot escrit o document relacionat amb Sant Pol.

Era una persona molt participativa. A Internet publicava una interessant secció que titulava "Trobat a les golfes" sobre fets i anècdotes de la nostra història, demostrant investigació, coneixements i vivències d'un santpolenc arrelat.

A vegades compartia amb mi tot allò que investigava, i em deixava fotocopiar el que havia trobat als Encants - una postal d'en Modest Furest, una necrologia d'en Xavier Tobella i Argila molt interessant, un llibret del doctor Riera i Vaquer...

Era un gran admirador dels nostres llibres i dels últims fascicles que hem publicat. Quan vàrem començar a escriure el segon llibre "Les Noves Escoles", li vàrem demanar informació sobre el Col·legi Sant Pau. El vàrem entrevistar en el Cafè El Centre, part del que ens va explicar està publicat en aquest llibre. I acabem l'entrevista amb aquestes paraules: *"En Xavier Roca i Rosell havia vingut a Sant Pol l'any 1983. Des de llavors s'ha anat introduint entre els convilantans. Podem dir que és mestre de professió i de vocació i, ara, santpolenc dels bons"*.

Pere Sauleda Parés

De la V a la Z

ELS CARRERS DE SANT POL

Comentats per un que no és de Sant Pol

Ramon Sargatal

VERGE DE LA MERCÈ,

CARRER DE LA

Arribem al darrer lliurament de la història dels carrers de la vila, obra del farnesenc Ramon Sargatal.

Amb aquest número completem una llarga llista de carrers que, des de l'ENS, us hem anat oferint periòdicament en els darrers 4 anys. Una secció que vam iniciar al gener del 2021 i que ara arriba al seu punt i final.

Una secció que acomiadem amb un petit *divertimento* que l'autor s'ha pres la llicència de fer i que consisteix en el recompte de totes les escales de Sant Pol.

Els catalans hem tingut sempre una tirada a voler salvar totes les causes justes del món. Tan és així que sovint ens oblidem de la nostra. Potser, doncs, que no donem per llegendària la història que ens explica el Costumari Català de Joan Amades. I si fos veritat? Perquè el cas és que som capaços d'aquest altruisme que explicarem i de molt més...

En saber que Jesús havia estat crucificat, uns prohoms de Barcelona van córrer a aparellar una nau i anar-se'n hi corrents per si a la Mare li calia alguna cosa. Maria els va dir que no "que podien tornar tranquil·lament a llur terra, puix que ella estava prou ben assistida"... Segles després, però, Maria va tornar-los la visita acompanyada d'una voladissa d'àngels que devia despertar un fort interès tant dels beats com dels ornitòlegs. D'aquesta relació diplomàtica en va néixer l'orde dels mercedaris, que es dedicaven a comprar els esclaus fets pels sarraïns i a retornar-los a la pàtria. Nota explicativa complementària: en llatí, "favor" i "mercaderia" és diuen igual: "merx", amb genitiu "mercedis".

Lajuntament també ens podria fer un favor als santpolencs i canviar parcialment la denominació d'aquest carrer. Els catalans, en sentit hagiogràfic, no tenim "verges" sinó marededéus. Mai no ens hem ficat en la vida privada de les persones i no n'hem de fer res, de cap virginitat, ni de per què a sant Josep se li va florir la vara. A més a més, tal com figura avui a la placa del carrer (i tal com passa amb el carrer Verge de Montserrat*) el nom ens evoca massa els *tercios* dels requetés.

Font

📍 Joan Amades. *Costumari Català* (vol. V) Salvat Editors, 1983

Localització

Barri de l'Hotel

VERGE DE MONTSERRAT,

CARRER DE LA

Si el viatger baixa des de Manresa cap al sud del país, li apareixerà davant seu una geniva de muntanyes que més que serrades sembla que necessitin una bona ortodòncia. És la carena de Montserrat. Hi ha qui diu que sembla “un feix de pans de sucre, semblants a piràmides de tota mena”. Ja al segle IX entremig d'aquelles muntanyes rocoses hi havia algunes ermites i capelles, entre les quals una dedicada a Sant Iscle. Avui hi ha el monestir més simbòlic i aprofitat de Catalunya: els devots hi troben recer espiritual; els catalanistes, recer polític; els excursionistes mandrosos, un telefèric i els turistes vagarosos un bon teló de fons per a les *selfies*. L'únic que no hi va trobar res va ser Heinrich Himler, cap de la GESTAPO, que hi buscava el Sant Grial. A més de les dependències per al culte, el monestir també té museu, escola, cafeteria, una marededéu que pren massa el sol i el record d'un abat antifranquista, expulsat del país pel dictador. Fages de Climent el va parodiar així:

*Dur com Sil·la, audaç com Màrius
mig Claris, mig Macià,
aquest abat esquerrà,
té complex de Makarius.*

Però no solament del record de l'Abat Escarré, de les muntanyes i del monestir català viu la Mare de Déu de Montserrat. També compten les *franquícies* obertes a Cuba, una de les quals va ser promoguda per Ramon Planiol i Claramunt*, prop de l'Havana. I no oblidem que Sant Pol té l'honor d'haver donat un governant montserratí que era fill del poble: l'abat Josep Deàs*. Tant de bo que il·lumini la sant-polenca terra! Com també passa amb el carrer de la Verge de la Mercè*, la Moreneta hauria de desfer-se del tractament de “verge” i recuperar el de “marededéu”. Els temps franquistes del *Tercio de la Virgen de Montserrat* ja han passat a la història. O no?

Font

☛ Jesús Mestre i J.A. Adell. *Monestirs de Catalunya*. Ed.62, 2001
☛ Carles Fages de Climent. *Epigrames*, Brau Edicions, 2002
☛ Joaquim Rabassada. *Wagner, Himmler, Montserrat i El Sant Greal*. Revista *L'Avenç* n°434, 2017

Localització

Barri de l'Hotel

VIA AUGUSTA,

CARRER DE LA

L'imperi romà va construir una xarxa de comunicació tan perfecta i ben calculada orogràficament que encara avui les principals autopistes catalanes i la via del tren del litoral segueixen pràcticament el mateix traçat. De les tres grans artèries de comunicació terrestre a la península ibèrica, una era la *Via Augusta* (antiga Via Heraclea) que entrava pel Coll de Panissars i arribava fins a Cadis. Al tram de l'actual Catalunya, passava per Girona, creuava l'interior del Vallès, vorejava Barcelona i arribava a Tarragona, on es bifurcava cap al sud i cap a Lleida. A començaments del s.I d.C. es va construir un altre ramal que unia l'actual Blanes amb Barcelona tot passant paral·lel a la costa.

La nostra Via Augusta, doncs, no deixa de ser una *marrada augusta*. Això sí: el carrer també corre paral·lel al del Mediterrani*, amb un traçat de revolts, de pujades i de baixades —i amb un pal d'enllumenat encastat al mig com un dijous—, que hauria fet tornar bojós els mateixos enginyers i topògrafs romans. En record de les obres de comunicació de l'imperi, sempre més s'ha dit, per extensió, que tots els camins menen a Roma. El cas és que la Via Augusta sant-polenca ni arrenca del carrer Manzanillo*, on es van fer importants troballes de l'època romana, ni ens duu a les restes del *castrum* romà que els arqueòlegs van desenterrar a lalt de tot del Morer. Potser la nova i horripilant denominació que van imposar al barri (Urbapol) ens la té desorientada...

Font

☛ Marc Mayer (director científic) *Catàleg Roma a Catalunya*. Exposició de l'Institut Català d'Estudis Mediterranis, 1992
☛ José M. Blázquez. *La Romanización*. Ed. Istmo, 1975

Localització

Barri del Sot del Morer (Urbapol)

VILA,

PLAÇA DE LA

És la plaça consistorial, amb el seu espai rectangular amb dos laterals acotats per les dependències de l'Ajuntament, un tercer pel carrer de Ca la Mònica (carrer de la Plaça*) i el quart per la via del tren. Només pel tercer, doncs, pots circular tranquil sense rebre cap ensurt, ni administratiu ni ferroviari.

Quan Ramon Planiol i Claramunt* va comprar la finca de Can Reig, va vendre a l'Ajuntament —a molt bon preu!— la que fins a aquell moment havia estat la seva casa i jardí amb entrada pel Consolat de Mar*. L'Ajuntament hi va instal·lar la nova seu tot deixant l'antiga casa consistorial. Aquest edifici (ja buidat de cèdules, tampons i gent amb manguitos) el va posar a subhasta i el va comprar Pere Coromines*, que estiuejava a Sant Pol des de feia uns anys. Tots col·locats, doncs: la vella Casa de la Vila, la que va comprar el polític i escriptor, ha acabat sent la Fundació Coromines; la casa i el jardí d'en Planiol van passar a ser l'actual casa consistorial i la plaça de la Vila i Can Reig, la nova propietat per viure-hi, encara més ample, en Planiol.

Darrere de l'Ajuntament, on avui hi ha la sala polivalent, s'hi va fer un mercat, però era de carn, peix, fruites i verdures. El mercadeig immobiliari al detall va arribar més tard.

Altres noms

Anterior a la República: Plaça de la Constitució.
República: Plaça de la Vila (acord de Ple, 15-02-1932).
Guerra Civil: Plaça de la República.
Franquisme: Plaza de la Victoria (acord de Ple, 27-04-1939).

Font

☛ Pere i Jordi Sauleda. *El Sant Pol d'ahir i de sempre. El Senyor Ramonet i el Sant Pol del seu temps*. 2007.
 ☛ Cristina Bosch. Arxiu de Sant Pol. *Estudi de la variació dels noms dels carrers de Sant Pol*.

Localització

Centre Vila

VILLAR DEL GRAU,

CARRER DEL

El nom prové d'una saga familiar que fins a l'any 1962 va ser propietària de la masia que actualment encara s'aixeca al passeig de Can Villar. Segons que sembla, era la finca de cultiu més propera al mar que hi ha a tota Catalunya. El nom de la masia podria haver estat posat el segle XV en oposició a un mas de nom Villar del Bosc que hi havia al terme de Sant Cebrià de Vallalta. *Gradus* en llatí, és un mot polisèmic. El *grau*, doncs, faria referència o a una entrada natural del mar que servia de recer a les embarcacions (la hipòtesi més segura) o al graó pronunciat, a trencar d'ona, que fa el mar en aquest tram de litoral.

La casa va donar nom a la família, que estava emparentada amb un altre personatge il·lustre de Sant Pol: l'abat Deàs. Entre les múltiples transmissions d'herència, el llibre mai prou recomanat dels germans Sauleda en detalla una de ben curiosa. Francesc Villar de Grau, avi matern de l'abat, va morir d'un atac de feridura a la cuina de la casa. No va tenir temps de rebre l'extremunció però sí de fer un testament hològraf, que va quedar sense signar perquè li tremolava massa la mà dreta. Que el lector no es planteji res de res. De la primera contrarietat religiosa, ja se'n deu estar ocupant el seu nét a l'altre barri, l'abat montserratí. I per a la segona, la legal, ja tenim els perepunyetes dels arxius de notaries.

Font

☛ Miquel Coll i Alentorn (i altres). *L'Abat Deàs (1837-1921)*. Publicacions Abadia de Montserrat, 1983
 ☛ Pere i Jordi Sauleda. *El Sant Pol d'ahir i de sempre. El camp i els pagesos*. 2011
 ☛ Pere i Jordi Sauleda. *El Sant Pol d'ahir i de sempre. El Tren i la Punta*. 2006

Localització

Barri de Can Villar

XALOC,

CARRER DEL

Acompanya el Llevant* quan toca bufar per la part del quadrant sud-est de la rosa dels vents. Als mariners no els agrada per la seva inconstància i perquè provoca sobtats canvis de la mar.

“De xaloc, ni molt ni poc”, diu el proverbi. Segons Josep Pla, aquest vent oprimeix, asfixia i causa una sensació d'ofec, però que “després d’haver travessat un gran espai d’aigua, no té pas tantes conseqüències”. Ho devia comentar amb l’Hermós tot orsant arran de costa...

No acaba de ser clara la seva etimologia. Se sol acceptar que deriva d'un mot àrab que també denota un vent, el *shlouk*, amb el significat de “suau” (de fet en castellà tenen el mot “jaloque”, que vol dir el mateix). O potser ve de *shuruk*, que fa referència a la sortida del sol. A Itàlia i a França en diuen *sirocco*. El terme va néixer de la interposició lèxica en el seu eix de direcció que van fer uns altres mariners, els grecs. Ells n'haurien dit així perquè els arriba del desert, de Siria. Bé, el desert és enorme. No ens vindrà d'un pam, ara...

Font

📖 Federico Corriente. *Diccionario de arabismos*. Ed. Gredos. 1999

📖 Josep Pla. *El vent de garbí i la tramuntana (assaig sobre la meteorologia del país)*, dins *El meu país*. Ed. Destino, 1967.

Localització

Barri de Can Balmanya

LES ESCALES

I tingué [Jacob] un somni: veia una escala dreta descansant a terra, i el cim tocava al cel, i uns àngels de Déu hi pujaven i hi baixaven... (Gènesi 28, 12)

Sant Pol és un poble d'escalas. Una evidència com aquesta ens porta a una suposició que creiem ben fonamentada: els santpolencs, tots, han de tenir un bon garrot de cames.

Com els àngels que va somniar Jacob un dia, a Sant Pol els vilatans pugen i baixen escalas sense parar. Uns ho fan atrafegats, els altres desvagats i, encara, uns altres amb esperit de sacrifici o penitència. Això sí: tothom sua la cansalada.

Reconsagrades escalas! En tens a tots els barris i de totes condicions. Unes són fàcilment evitables. Unes altres, gairebé un peatge. Però vagis on vagis, te n'hi trobaràs. La més gran de les felicitacions, lector, si les teves tenen una còmoda alternativa. (...) Aquest comentarista, que pateix les quartes escalas (començant pel final) més mortificants en el penós rànking de graons que segueix a continuació, vol expressar la seva solidaritat amb els que han de bregar amb les terceres, segones i les primeres.

Pont de la Riera (costat Parc de Can Villar): 5 graons
 Del c. Garbí a escalas entre carretera vella i cementiri: 7 graons
 De la Plaça Anselm Clavé a la zona verda de l'N-II: 8 graons.
 Del c. Sant Pau al c. Tobella (Estret de Gibraltar): 8 graons.
 De la Plaça de l'Hotel al c. Maria Pi: 10 graons
 Del pavelló municipal al Club de Petanca: 11 graons
 Del c. Villar del Grau a carretera de Sant Cebrí: 12 graons
 Del c. Jacint Verdaguer al cul de sac del mateix carrer: 14 graons
 De la Pujada de Sant Pau al c. Pau Simon: 15 graons
 Del c. Havana al c. Roger de Flor: 20 graons
 De sota l'N-II a la zona verda de la Plaça de l'Hotel: 23 graons
 De la Plaça Moragas al c. Sant Jaume: 24 graons
 Del c. Joan Coromines (darrere la llar d'infants) al carrer Sot de la Coma: 28 graons
 Del c. Abat Deàs al c. Sant Jaume: 29 graons
 De la Pujada de Sant Pau a la Plaça de Sant Pau: 31 graons
 Del c. Sant Pau al c. Bonaventura Adroher: 33 graons
 De la Plaça Josep Moragas al c. Jacint Verdaguer: 40 graons
 Del c. Pau Simon a la Plaça de Sant Pau: 44 graons.
 De la zona verda de la Plaça de l'Hotel al c. de la Sènia: 47 graons
 Del c. Abat Deàs al c. de la Riera: 52 graons.
 Del c. Verge de Montserrat al c. Jaume Balmes: 53 graons
 De l'Avda dels Garrofers al c. Joan Coromines: 55 graons
 Dels Quatre Cantons al c. Manzanillo: 58 graons
 De la Plaça de Sant Pau a l'ermita de Sant Pau: 62 graons
 Del c. de la Riera a la Carretera Vella: 70 graons
 Passatge de les Escalas: 83 graons
 De l'Avinguda dels Garrofers al c. Joan Coromines: 110 graons
 Del c. Joan Maragall al c. Abat Deàs: 120 graons
 Del c. de la Sènia a la Plaça del Mirador: 128 graons
 Del c. Maria Pi al c. Ramon Berenguer: 129 graons
 Del c. Pau Simon a la Plaça de Tocar Ferro: 154 graons
 De la Carretera Vella al camí del Pi del Soldat: 215 graons

Comencem amb la Plataforma Única

Entrem al 2025 engegant el projecte de més envergadura de l'any: la Plataforma Única, de la qual es van iniciar les obres el dia 3 de febrer i que permetrà la tan desitjada transformació del carrer Consolat de Mar.

Aquest projecte, que el vam encarregar durant el mandat de 2015-2019, ha estat quatre anys dormint els somnis dels justos durant el mandat anterior, i ara el recuperem per tal de dur-lo a terme.

Les obres suposen una millora en la mobilitat de vehicles i vianants en un dels carrers més transitats i més centrals del poble, alhora que un dels més estrets. Per tal d'aconseguir aquest objectiu cal ser conscients de les dificultats que plantejaran les obres, especialment en matèria de mobilitat i gestió de residus pels veïns i comerços afectats, però la recompensa final serà tenir, per fi, un carrer Consolat de Mar pacificat, amable i més segur.

Aquest 2025 també començarem a treballar per construir la nova nau de Serveis Municipals i per arreglar la coberta del pavelló. Gran part d'aquestes inversions es podran finançar amb les subvencions que s'han demanat (i que ens han concedit) des dels diferents departaments de l'Ajuntament, amb l'objectiu de continuar treballant per millorar Sant Pol.

Tot i que des de l'oposició se'ns critiqui per la falta d'inversions realitzades, des de JUNTS estem molt satisfets amb la feina feta durant aquest 2024: s'han asfaltat diferents punts del municipi que feia ja temps que necessitaven una reparació, s'ha millorat l'oficina de turisme amb una pantalla interactiva, hem renovat mobiliari a diferents punts del municipi, des de papereres fins a jocs infantils, i hem renovat la teulada de l'Escorxador i part de les escales del Turó de la Marina, unes escales que continuarem canviant durant aquest any per tal de millorar l'accessibilitat d'aquest camí.

Aprofitem per desitjar-vos a tots i a totes un molt bon 2025.

De debò Sant Pol vol un govern així?

Estem a gener de 2025 i tocaria parlar de pressupostos, però encara no tenim res sobre la taula. Perdó, sí, tenim un correu del regidor d'Hisenda demanant que li diguem coses! Sí home, et farem el pressupost nosaltres!!! Se suposa que tenen grans projectes i una visió de poble molt clara. Per tant, només ho han de plasmar en un pressupost i, en tot cas, compartir-ho i consensuar-ho.

Però sembla que la cosa no va per aquí. Potser perquè no tenen projecte? Potser perquè el seu projecte és passejar-se i fer-se fotos? Perquè si hem de fer cas al nivell d'execució d'inversions que han portat a terme del seu propi pressupost pel 2024, anem arreglats.

Si fem un balanç dels deures del govern en matèria d'inversions, la nota és un suspens estrepitos. Només s'ha executat un 4% de les inversions pressupostades inicialment pel 2024!! De les 5 inversions de més de 100.000€, no se n'ha executat cap! El govern es justifica d'aquest pobre balanç donant excuses de manca de personal i de projectes sobrevinguts, però la veritat és que ni una cosa ni l'altra justifiquen aquest nefast resultat. El què ha passat és que hi ha hagut una gran manca de planificació i un excés de política d'aparador.

Els dos grans cavalls de batalla d'aquest govern, la recollida d'escombraries i la plataforma única, estan per iniciar després d'un any i mig governant i, si tenim en compte que ambdós projectes no partien de 0, què han estat fent aquest any i mig 6 regidors i regidores dedicats al 100% a aquest ajuntament?

Després l'alcaldeessa es lamenta a la premsa que som molt crítics, però què es pensa que estem a l'oposició per ballar-li al seu so? Sobretot quan es comporta com si tingués majoria i són capaços de fer ridículs espantosos portant a Ple assumptes que necessiten de majoria absoluta sense ni tant sols saber-ho.

Creiem que Sant Pol es mereix més que unes lletres a la platja i un mural de la Pilarín (que van anar corrents a pressupostar-lo i encara no l'ha vist ningú). Pensem-hi pel maig del 2027!!!

Salut i república!

Balanç de l'Any 2024: Un Crit a la Coherència i la Planificació a Sant Pol

L'any 2024 a Sant Pol ha estat marcat per un notable contrast entre les promeses de la coalició de govern i la realitat de la seva execució. Des de Més Sant Pol, hem assumit el compromís ferm de vetllar pels interessos de la ciutadania, una tasca que hem dut a terme amb responsabilitat malgrat trobar-nos a l'oposició.

Els pressupostos, aprovats amb el suport decisiu del nostre partit, s'havien de traduir en una gestió transparent i eficaç de recursos. Lamentablement, hem observat una manca d'execució en moltes inversions clau. Aquesta improvisació en la gestió municipal ha conduït a un panorama de serveis deficitaris i una administració susceptible de millores substancials.

És evident que les mancances en la planificació a curt, mitjà i llarg termini han contribuït significativament a aquesta situació. La falta de projectes adequadament planificats i perioditzats ha perpetuat una dinàmica de desconfiança i ineficiència. Aquest fet afecta negativament la qualitat de vida dels vilatans, que mereixen una gestió municipal responsable i orientada al seu benestar.

En un govern en minoria, és imperatiu que es busquin acords amb els diferents partits de l'oposició. En aquest sentit, instem al govern a escoltar i fer seus els suggeriments, crítiques i aportacions constructives de l'oposició, engegant així un model de governança més inclusiu i efectiu.

El camí cap a un Sant Pol millor passa necessàriament per un compromís ferm amb la planificació estratègica i una execució efectiva dels projectes.

Més Sant Pol continuarà vigilant i advocant per aquesta visió, esperançats que el 2025 marqui un gir cap a una gestió més responsable i planificada, que respongui veritablement als interessos de tots els santpolencs i santpolenques.

Més Sant Pol
Més poble, menys partit

Institut-Escola

Estem a punt de veure com finalitzen les obres de l'Institut-Escola, i com els estudiants de secundària poden deixar enreure els mòduls cada cop més malmesos i disposar finalment d'unes instal·lacions dignes.

L'actual govern insisteix que aquest no era el seu projecte, i té raó, és el projecte del mandat ERC-CUP on vam treballar de valent per desencallar aquesta problemàtica, vam deixar-ho tot lligat i no han tingut més remei que dur-lo a terme.

Hem sentit a dir que el seu projecte era millor, més gros, més barat... però algú l'ha vist aquest projecte? Nosaltres tampoc. La veritat és que mai hi ha hagut un projecte alternatiu, perquè l'Ajuntament no disposa de terrenys on poder-lo realitzar, perquè l'intent d'aconseguir-los via modificació puntual del PGOM permetent crear una nova urbanització amb 90 habitatges no va obtenir el vistiplau de la Direcció General d'Urbanisme de la Generalitat, i perquè l'Ajuntament hagués pogut aconseguir els terrenys a bon preu uns quants anys enrere però no ho va fer.

Ara cal que el Departament d'Educació de la Generalitat escolti a la comunitat educativa de Sant Pol, que demana participar en l'elecció del projecte educatiu via eleccions com mana la normativa, i que no s'escudi en què es tracta d'un centre de nova creació per saltar-se les eleccions i designar el projecte a dit.

Estem segurs que el govern municipal farà les gestions que calgui perquè això sigui així, oi? Oi?

AGENDA TRIMESTRAL

Per a informació més detallada i actualitzada, consulteu l'agenda del web municipal (www.santpol.cat)

FEBRER

4 de febrer, 10 h.

Ca l'Arturo

Taller d'estalvi energètic per a la gent gran

Organitza: Creu Roja

4 de febrer, 17.30 h.

Ca l'Arturo

Jocs joves a Ca l'Arturo

Organitza: Biblioteca Can Coromines

5 de febrer, de 10 a 14 h i de 17 a 21 h.

Sala Josep M. Ainaud de Lasarte

Campanya de donació de sang

Organitza: Banc de Sang i Teixits

5 de febrer, 17.30 h.

Ca l'Arturo

Taller TECNOGIRL:

Creació de personatge 3D amb Blender

Per a noies de 12 a 18 anys

Inscripcions a la Biblioteca

Organitza: Biblioteca Can Coromines

7 de febrer, 17.15 h.

Biblioteca Can Coromines

Club de Lectura infantil: Lletres amb cor

Organitza: Biblioteca Can Coromines

8 de febrer, 11 h.

Biblioteca Can Coromines

Hora del conte: La poma vermella,

a càrrec de Silvia Serra

Per a infants d'1 a 3 anys

Organitza: Biblioteca Can Coromines

11 de febrer, 17.30 h.

Ca l'Arturo

Taller TECNOGIRL:

Creació d'un joc 2D amb Unity

Per a noies de 12 a 18 anys

Inscripcions a la Biblioteca

Organitza: Biblioteca Can Coromines

14 de febrer, 17 h.

Biblioteca Can Coromines

Club de lectura per a infants: Els menjallibres

Organitza: Biblioteca Can Coromines

20 de febrer, 11 h.

Biblioteca Can Coromines

Critical Reading Club

Club de lectura en anglès per adults

Organitza: Biblioteca Can Coromine

21 de febrer, 17 h.

Biblioteca Can Coromines

Club de lectura per a joves No llegirem

Organitza: Biblioteca Can Coromines

22 de febrer, 9 h.

Club Tennis Sant Pol

Torneig de pàdel

Categoria femenina iniciació

Organitza: FM Tennis i Pàdel Academy

22 de febrer, 11 h.

Platja de les Barques

- **3a Volada d'estels Manuel Carrasco i Formiguera**

- **Taller de construcció d'estels i volada col·lectiva**

a la platja de les Barques, amb exhibició a

càrrec de Barcelona Estels Club

Organitza: Ajuntament de Sant Pol i Família Carrasco

25 de febrer, 8 h.

La Sènia

Sortida de marxa nòrdica a Alella

Cicle de passejades per a la gent gran 2024-2025

Més informació i inscripcions per Whatsapp

al 667.182.762

Organitza: Regidoria d'Esports

25 de febrer, 11 h.

Biblioteca Can Coromines

Més digitals: Ens endinsem en el món digital

Programa per formar i acompanyar en l'ús segur

i responsable d'Internet

Més informació a la Biblioteca

Organitza: Biblioteca Can Coromines

26 de febrer, 17 h.

Biblioteca Can Coromines

Club de lectura per adults

Organitza: Biblioteca Can Coromines

28 de febrer

Actes de Carnaval als centres docents

MARÇ

1 i 2 de març

Celebració dels actes de Carnaval

8 de març

Actes de commemoració

del Dia Internacional de les Dones

9 de març

Centre Cultural i d'Esbarjo

Cineclub Akira

Veure projecció en programes a part

16 de març

Centre Cultural i d'Esbarjo

Cineclub Akira

Veure projecció en programes a part

21 i 22 de març

Actes de celebració dels 10 anys

de la Biblioteca Can Coromines

22 de març

Centre Cultural i d'Esbarjo

Cap butaca buida

Nova edició per promoure l'afluència

de públic als teatres

Espectacle pendent de definir

23 de març

Centre Cultural i d'Esbarjo

Cineclub Akira

Veure projecció en programes a part

30 de març

Centre Cultural i d'Esbarjo

Cineclub Akira

Veure projecció en programes a part

ABRIL

2 d'abril, 8 h.

La Sènia

Sortida de marxa nòrdica

a Santa Maria de Palautordera

Cicle de passejades per a la gent gran 2024-2025

Més informació i inscripcions per Whatsapp

al 667.182.762

Organitza: Regidoria d'Esports

5 d'abril, 11 h.

Pont de fusta del Parc del Litoral

Sant Pol i la guerra civil

Ruta guiada a l'interior del búnquer de Can Villar

Inscripcions a ofurisme@santpol.cat

6 d'abril

Dia Mundial de l'Esport

12 d'abril

Sopar solidari contra el càncer

Més informació en programes a part

18 d'abril, 8 h.

Església de Sant Jaume

Via Crucis

Organitza: Portants del Sant Crist

Divendres 18 d'abril, 21.30 h

Església de Sant Jaume

Processó dels Dolors

Organitza: Portants del Sant Crist

Dimecres 23 d'abril

Diada de Sant Jordi

Parades de roses i llibres al carrer

26 i 27 d'abril

13a Fira del Maresme d'artesans del formatge

i de pastor

Més informació en programes a part

Organitza: Penya Xindries

**VOLS ESTAR AL DIA
DE TOT EL QUE PASSA
A SANT POL?**

Apunta't al
nou canal de
WhatsApp Municipal

Escaneja aquest QR i parla amb nosaltres.

 93 760 0451

